immeks, kuſt kingiſeppa poeis ni palju rahha tubbaka tarwis ſaab.

Andres hakkas nüüd ka kaarta mängima. Kord kautas temma ni palju rahha, et ta meistri järrelt ued tallad warrastas. Nende eeſt oſtis ta ennefele tubbakaſt ja makſis ommad wõllad.

Sel aial, kui meiſter jo mitmeſt asjuſt olli ärratunnud, et Andresſel pitkad näppud ollid, juhtus ka ſe, et meistri õdde, kes kaua aega olli tenimas olnud, omma wenna jure woõraks tulli. Kurrat, kes waeſt kingiſeppa poiſi hopis omma wõimuſſe ſiſſe tahtis ſada, kiuſas tedda nüüd weel rängeminne. Meistri õdde olli omma kasti ſelleſamma põningo nurka pannud, kus Andres maggas. Kasti ſees agga ollid 50 rubla hõbbedat, mis palle higgi ſees ollid tenitud. Ühhel hommikul, kui Andres üllestouſis, ütles kiuſaja temma wasto: „Andres, eks ſa ei tahha teada ſada, mis kasti ſees on?“ Andresſele tulli kurri himmo peale. Need 50 rubla

tükki, mis meistri õdde mitme aasta aial ennefele olli korjanud, hiilgaſid temma ſilmi. Andres wärriſes, kas ahhastuſſe woi rõmo pärraſt, kui ja ſedda pettiſt mammonat näggi. Mis muud, kui ta pistis rahha omma kotti, ja mõtles iſſiennefes: „Nüüd peab mul üks rõmus pühhapääw tullema.“

Hinge waenlane kinnitas tedda ſelle mõtte ſees ja andis temmale weel pealegenou, mitte ükspäinis pipo tommata ja kaarta lüa, waid ka õllut ja wina jua, tantſida ja pillardi mängida. Jubba ſe mõtte, kuik ſedda rõmo ja lusti piddada, teggi tedda otſego joobnuks.

Andreſſe põbradel ei olnud ſe kül mitte woõras aſſi, et temmal ikka paljo rahha olli, agga ſe kord ei teadnud ükski, mis ſeſt ſureſt rahha warrandusſeſt mõttelda, mis temmal nüüd olli, ja kuſt ta ſedda olli ſanud. Trahteris laskis ta nüüd wiolit mängida, hakkas tüddrukutega tantſima, kõllistas omma rahha taskuid, kiſſendas ja

Eesti-ma rahwa Kalender 1860 , lk. 24